

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MACEJA ŠPUNARA [*MACIEJ SZPUNAR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2023. gada 11. maijā¹

Lieta C-33/22

Österreichische Datenschutzbehörde,
 piedaloties
 WK,
Präsident des Nationalrates

(*Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Personas datu aizsardzība – LESD 16. panta 2. punkts – Darbības, kas ietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā – Vispārīgā personas datu aizsardzības regula – Darbības attiecībā uz valsts drošību – Dalībvalsts parlamentārā izmeklēšanas komiteja – Policijas iestādes darbības kontrole – Datu aizsardzības uzraudzības iestādes kompetence – 55. panta 1. punkts – 77. panta 1. punkts – Tieša iedarbība

Ievads

1. Vai darbības, ko veic dalībvalsts parlamentārā izmeklēšanas komiteja, ietilpst Regulas (ES) 2016/679² piemērošanas jomā, tostarp tad, ja izmeklēšana attiecas uz jautājumiem, kas saistīti ar valsts drošību? Apstiprinošas atbildes gadījumā – vai VDAR noteikumus attiecībā uz tiesībām iesniegt sūdzību valsts uzraudzības iestādē var piemērot tieši, neraugoties uz konstitucionālo principu, kas liedz ārēju iejaukšanos parlamenta darbībā? Tādi būtībā ir *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) šajā lietā uzdotie jautājumi.
2. Saskaņā ar Tiesas judikatūru ieteikšu uz tiem atbildēt apstiprinoši. Manuprāt, šāds risinājums atbilst ne tikai Savienības likumdevēja nodomam – tas ievieša VDAR kā patiesu *lex generalis* personas datu aizsardzības jomā –, bet arī motīviem, kas ir pamatā LESD 16. panta normām, kuru piemērošanas joma attiecas uz tādām dalībvalstu kontroles darbībām kā pamatlietā aplūkojamās.
3. Šajā gadījumā kriminālpolicijas aģentu WK (turpmāk tekstā – “ieinteresētā persona”) uzklusija Austrijas Parlamenta izveidota izmeklēšanas komiteja saistībā ar veikto kratīšanu it īpaši *Bundesamt für Verfassungsschutz und Terrorismusbekämpfung* (Federālais konstitucionālās

¹ Oriģinālvaloda – franču.

² Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp., un labojums – OV 2018, L 127, 2. lpp.; turpmāk tekstā – “VDAR”).

kārtības aizsardzības un terorisma apkarošanas birojs, Austrija; turpmāk tekstā – “BVT”) telpās. Uzklaušanās protokols pēc tam tika publicēts Austrijas Parlamenta tīmekļvietnē, un tajā bija minēts ieinteresētās personas uzvārds un vārds, ar pamatojumu, ka prese jau bija izpaudusi šīs personas identitāti.

4. Uzskatāma, ka nav ievērotas tās tiesības uz personas datu konfidencialitāti, ieinteresētā persona *Österreichische Datenschutzbehörde* (Valsts datu aizsardzības iestāde, Austrija; turpmāk tekstā – “*Datenschutzbehörde*”) iesniedza sūdzību saskaņā ar VDAR 77. panta 1. punktu, tomēr pēc būtības tā netika skatīta. Ņemot vērā varas dalīšanas principu, kas nostiprināts Austrijas tiesībās, *Datenschutzbehörde* norādīja, ka tai nav kompetences, uzskatāma, ka šajā gadījumā tās kontroles pilnvaras ir pretrunā parlamenta struktūru konstitucionālajai neatkarībai.

5. Šādos apstākļos ieinteresētā persona izmantoja tiesiskās aizsardzības līdzekli, kura iznākums ir atkarīgs no atbildēm uz Tiesai uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem. Šie jautājumi būtībā attiecas uz atbilstīgo VDAR normu materiālās piemērošanas jomu un tiešo iedarbību, un to saturs ir šāds.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

6. VDAR 16., 20. un 117. apsvērumā ir noteikts:

“(16) Šo regulu nepiemēro jautājumiem par pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību vai tādu personas datu brīvu apriti, kas saistīti ar darbībām, kuras neietilpst Savienības tiesību darbības jomā, piemēram, darbībām attiecībā uz valsts drošību. Šo regulu nepiemēro personas datu apstrādei, ko veic dalībvalstīs, rīkojoties saistībā ar Savienības kopējo ārpolitiku un drošības politiku.

[..]

(20) Kaut arī šī regula cita starpā ir piemērojama tiesu un citu tiesu iestāžu darbībai, Savienības vai dalībvalstu tiesību aktos varētu precizēt apstrādes darbības un apstrādes procedūras attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic tiesas un citas tiesu iestādes. Ja tiesa personas datus apstrādā, veicot tiesas spriešanas funkciju, šāda apstrāde nebūtu jāiekļauj uzraudzības iestādes kompetencē, lai nodrošinātu, ka tiesu iestādes ir neatkarīgas savu tiesu varas uzdevumu izpildē, tostarp lēmumu pieņemšanā. [..]

[..]

(117) Tādu uzraudzības iestāžu izveide dalībvalstīs, kuras ir pilnvarotas veikt savus uzdevumus un pildīt savas pilnvaras pilnīgi neatkarīgi, ir būtiska sastāvdaļa fizisku personu aizsardzībā attiecībā uz viņu personas datu apstrādi. Dalībvalstīm būtu jāspēj izveidot vairāk nekā vienu uzraudzības iestādi atbilstoši valsts konstitucionālajai, organizatoriskajai vai administratīvajai uzbūvei.”

7. VDAR 2. pantā “Materiālā darbības joma” ir noteikts:

“1. Šo regulu piemēro personas datu apstrādei, kas pilnībā vai daļēji veikta ar automatizētiem līdzekļiem, un tādu personas datu apstrādei, kuri veido daļu no kartotēkas vai ir paredzēti, lai veidotu daļu no kartotēkas, ja apstrādi neveic ar automatizētiem līdzekļiem.

2. Šo regulu nepiemēro personas datu apstrādei:

- a) tādas darbības gaitā, kas neietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā;
- b) ko īsteno dalībvalstis, veicot darbības, kas ir LES V sadaļas 2. nodaļas darbības jomā;
- c) ko veic fiziska persona tikai personiska vai mājsaimnieciska pasākuma gaitā;
- d) ko veic kompetentas iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem, vai izpildītu kriminālsodus, tostarp lai pasargātu no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērstu.

[..]”

8. VDAR 23. panta “Ierobežojumi” 1. punktā ir paredzēts:

“Saskaņā ar Savienības vai dalībvalsts tiesību aktiem, kas piemērojami datu pārzinim vai apstrādātājam, ar leģislatīvu pasākumu var ierobežot to pienākumu un tiesību darbības jomu, kas paredzēti 12.–22. pantā un 34. pantā, kā arī 5. pantā, ciktāl tā noteikumi atbilst 12.–22. pantā paredzētajām tiesībām un pienākumiem, – ja ar šādu ierobežojumu tiek ievērota pamattiesību un pamatbrīvību būtība un tas demokrātiskā sabiedrībā ir nepieciešams un samērīgs, lai garantētu:

- a) valsts drošību;

[..]

- h) uzraudzības, pārbaudes vai regulatīvo funkciju, kas – pat ja tikai epizodiski – ir saistīta ar oficiālu pilnvaru īstenošanu a) līdz e) un g) apakšpunktā minētajos gadījumos;

[..].”

9. VDAR 51. panta “Uzraudzības iestāde” 1. punkts ir formulēts šādi:

“Katra dalībvalsts paredz, ka viena vai vairākas neatkarīgas publiskas iestādes ir atbildīgas par šīs regulas piemērošanas uzraudzību, lai aizsargātu fizisku personu pamattiesības un pamatbrīvības saistībā ar apstrādi un veicinātu personas datu brīvu apriti Savienībā (“uzraudzības iestāde”).”

10. VDAR 55. pants “Kompetence” ir formulēts šādi:

“1. Katra uzraudzības iestāde savas dalībvalsts teritorijā ir kompetenta pildīt uzticētos uzdevumus un īstenot pilnvaras, ko tai piešķir saskaņā ar šo regulu.

[..]

3. Uzraudzības iestādes nav kompetentas uzraudzīt apstrādes darbības, ko veic tiesa, pildot savus uzdevumus.”

11. VDAR 77. panta “Tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē” 1. punktā ir paredzēts:

“Neskarot citus administratīvus vai tiesiskus aizsardzības līdzekļus, katram datu subjektam ir tiesības iesniegt sūdzību uzraudzības iestādei jebkurā dalībvalstī, ja tas uzskata, ka viņa personas datu apstrāde neatbilst šai regulai.”

Austrijas tiesības

12. 1930. gada 2. janvāra *Bundes-Verfassungsgesetz* (Federālais Konstitucionālais likums; *BGBI.* 1/1930) 2021. gada 30. decembra redakcijā (*BGBI.* I, 235/2021) 53. pantā ir paredzēts:

“(1) *Nationalrat* var pieņemt lēmumu izveidot izmeklēšanas komitejas. Turklāt izmeklēšanas komiteja tiek izveidota pēc vienas ceturtās daļas *Nationalrat* locekļu pieprasījuma.

(2) Izmeklēšana attiecas uz darbību, kas notikusi izpildvaras jomā federālā līmenī. Šajās darbībās ietilpst visas to federālo struktūru darbības, ar kuru starpniecību *Bund*, neatkarīgi no tā, cik nozīmīga ir tās līdzdalība, īsteno līdzdalības un uzraudzības tiesības. Ir izslēgta judikatūras pārskatīšana.

(3) Visām *Bund*, *Länder*, administratīvo vienību vai administratīvo vienību kopu, kā arī citu autonomo vienību struktūrām pēc pieprasījuma ir jāiesniedz izmeklēšanas komitejai savi lietu materiāli un dokumenti, ciktāl tie attiecas uz izmeklēšanas priekšmetu, un tām ir pienākums ievērot izmeklēšanas komitejas pieprasījumus, lai savāktu pierādījumus saistībā ar izmeklēšanas priekšmetu. [..]

[..]”

13. Saskaņā ar 1999. gada 17. augusta *Datenschutzgesetz* (Personas datu aizsardzības likums; *BGBI.* I 165/1999) tā 2021. gada 26. jūlija redakcijā (*BGBI.* I, 148/2021; turpmāk tekstā – “*DSG*”) 18. panta “Organizācija” 1. punktu:

“*Datenschutzbehörde* ir izveidota kā valsts uzraudzības iestāde saskaņā ar [VDAR] 51. pantu.”

14. *DSG* 24. pants “Sūdzība *Datenschutzbehörde*” ir formulēts šādi:

“(1) Jebkuram datu subjektam ir tiesības iesniegt sūdzību *Datenschutzbehörde*, ja tas uzskata, ka ar viņu saistītu personas datu apstrādē ir pieļauts VDAR pārkāpums. [..]”

15. *DSG* 35. panta “Datu aizsardzības uzraudzības iestādes īpašās pilnvaras” 1. punktā ir paredzēts:

“*Datenschutzbehörde* uzdevums ir nodrošināt datu aizsardzību atbilstoši VDAR un šā federālā likuma normām.”

Tiesvedības rašanās fakti, pamata tiesvedība un prejudiciālie jautājumi

Tiesvedības priekšvēsture

16. 2018. gada 20. aprīlī Austrijas Parlamenta apakšpalāta izveidoja izmeklēšanas komiteju, kuras uzdevums bija pārbaudīt *BVT* iespējamo ietekmēšanu, kas esot izdarīta ar nolūku izmantot tā darbības. Izmeklēšanas pieteikumu iesniegušo deputātu apgalvojumi it īpaši attiecās uz gadījumiem, kuros *BVT* darbiniekiem piedēvēta ļaunprātīga varas izmantošana, uz baumām par Federālās kancelejas birojos izvietotām noklausīšanās ierīcēm, uz izmeklēšanas darbību par noteiktām ekstrēmistu kustībām iespējamu izmantošanu, kā arī uz politiski ietekmētas iecelšanas amatā gadījumiem *BVT* un ministru kabinetos.

17. 2018. gada 19. septembrī izmeklēšanas komiteja uzklāusīja ieinteresēto personu kā liecinieku. Tā kā šī persona bija aģents federālās policijas brigādē, kas atbildīga par cīņu ar pārkāpumiem uz valsts ceļiem, tā tika iztaujāta par kratišanu un datu savākšanu, ko viņa nodaļa bija veikusi *BVT* birojos un tā darbinieku dzīvesvietās.

18. Neraugoties uz praksi, kas bija pieņemta attiecībā pret dažiem citiem lieciniekiem, un lai gan ieinteresētā persona bija iesniegusi anonimizācijas lūgumu, izmeklēšanas komiteja atklāja tās identitāti, Austrijas Parlamenta tīmekļvietnē publicējot uzklāusīšanas protokola pilnu versiju.

Tiesvedība pamatlietā

19. Sūdzību, kuru ieinteresētā persona iesniedza *Datenschutzbehörde* saskaņā ar VDAR 77. panta 1. punktu, noraidīja kompetences neesamības dēļ. Savā 2019. gada 18. septembra lēmumā šī iestāde norādīja, ka varas dališanas princips tai liedz iesaistīties parlamenta struktūras darbā.

20. Apelācijas sūdzība, kuru ieinteresētā persona iesniedza *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Austrija) par 2019. gada 18. septembra lēmumu, tika apmierināta ar 2020. gada 23. novembra spriedumu. Šī tiesa atcēla *Datenschutzbehörde* lēmumu ar pamatojumu, ka VDAR normās nav paredzēti izņēmumi, kas varētu ierobežot tās piemērošanas jomu attiecībā uz likumdevējas varas struktūrām.

21. *Datenschutzbehörde* cēla kasācijas sūdzību par šo spriedumu *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa), un šī tiesa jautā, vai VDAR normas var piemērot pamatlietā.

Prejudiciālie jautājumi

22. Pirmkārt – un neatkarīgi no izmeklēšanas pamatlietā priekšmeta – iesniedzējtiesa jautā, vai parlamentārās izmeklēšanas komitejas darbs “ietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā” LESD 16. panta 2. punkta izpratnē. Šī norma nosaka Eiropas Parlamenta un Padomes kompetenci pieņemt noteikumus par personas datu apstrādi, ko veic dalībvalstīs.

23. Šajā ziņā, ciktāl Savienības kompetences ierobežo kompetences piešķiršanas princips, iesniedzējtiesa jautā, vai VDAR ir piemērojama tādas parlamentārās struktūras darbam, kurai ir piešķirts politiskās uzraudzības uzdevums, jo tai šķiet, ka šo darbu neregulē neviena konkrēta Savienības tiesību norma.

24. Rūpēdamās par to, lai tiktu aizsargāta dalībvalstu nacionālā identitāte un pamatfunkcijas saskaņā ar LES 4. panta 2. punktu, iesniedzējtiesa turklāt norāda, ka tādas administratīvas struktūras kā *Datenschutzbehörde* iejaukšanās parlamenta darbā ir pretrunā Austrijas Konstitūcijā nostiprinātajam varas dalīšanas principam.

25. Ņemot vērā spriedumu *Land Hessen*³, kurā Tiesa apstiprināja, ka VDAR normas ir piemērojamas Hesenes federālās zemes parlamenta lūgumrakstu komisijas darbam, iesniedzējtiesa visbeidzot jautā, vai šīs komisijas, kuras ieguldījums parlamenta darbā ir vien netiešs, uzdevumi nebūtu nošķirami no uzdevumiem, kas uzticēti izmeklēšanas komitejām. Tās ieskatā, izmeklēšanas komitejas ieņem centrālu vietu parlamenta darbā un tādējādi uz tām varētu neattiekties Savienības tiesību piemērošana.

26. Otrkārt, gadījumā, ja Tiesa nospriestu, ka VDAR normas regulē izmeklēšanas komiteju darbu, iesniedzējtiesa tomēr jautā, vai pamatlietā aplūkojamā komiteja nebūtu atbrīvojama no to piemērošanas, ciktāl komitejas darba priekšmetam ir saikne ar izaicinājumiem valsts drošības jomā.

27. Par šo aspektu iesniedzējtiesa atgādina, ka saskaņā ar VDAR 16. apsvērumu “darbībām attiecībā uz valsts drošību” šo regulu nepiemēro. Tās ieskatā, tāds varētu būt gadījums, kurā izmeklēšana attiecās uz politisko spiedienu, kas izdarīts uz *BVT* – federālo struktūru, kura atbildīga par valsts pamatfunkciju aizsardzību.

28. Treškārt, gadījumā, ja Tiesa secinātu, ka, neraugoties ne uz ko, VDAR normas tomēr šajā lietā ir piemērojamas, iesniedzējtiesa jautā par šīs regulas tiešu piemērošanu.

29. Nepastāvot pienācīgai konstitucionāla ranga atkāpei, *Datenschutzbehörde* kompetenci ierobežo Austrijas tiesībās prevalējošais varas dalīšanas princips. Līdz ar to iesniedzējtiesa jautā, vai šīs iestādes kompetence attiecībā uz Austrijas Parlamenta struktūrām varētu tieši izrietēt no VDAR 77. panta 1. punkta un 55. panta 1. punkta normām, tās skatot kopsakarā, lai gan valsts likumdevējs ir izveidojis tikai vienu uzraudzības iestādi atbilstoši šīs regulas 51. panta 1. punktam.

30. Šajos apstākļos *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

“1) Vai darbības, ko veic dalībvalsts parlamenta izveidota izmeklēšanas komiteja, kuru parlaments ir izveidojis, īstenojot savas kontroles tiesības pār izpildvaru, neatkarīgi no izmeklēšanas priekšmeta, ietilpst Savienības tiesību aktu piemērošanas jomā LESD 16. panta 2. punkta pirmā teikuma izpratnē, līdz ar ko [VDAR] ir piemērojama personas datu apstrādei, ko veic dalībvalsts parlamentārā izmeklēšanas komiteja?

Gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

2) Vai darbības, ko veic dalībvalsts parlamenta izveidota izmeklēšanas komiteja, kuru parlaments ir izveidojis, īstenojot savas kontroles tiesības pār izpildvaru, un kuras izmeklēšanas priekšmets ir valsts drošības policijas darbības, kas tādējādi ir darbības attiecībā uz valsts drošības aizsardzību VDAR 16. apsvēruma izpratnē, ir tādas, kam ir piemērojams VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētais izņēmuma nosacījums?

³ Spriedums, 2020. gada 9. jūlijs (C-272/19, EU:C:2020:535).

Gadījumā, ja atbilde uz otro jautājumu ir noliedzīga:

3) Ja – kā tas ir izskatāmajā lietā – dalībvalsts saskaņā ar VDAR 51. panta 1. punktu ir izveidojusi tikai vienu uzraudzības iestādi, vai tās kompetence izskatīt sūdzības VDAR 77. panta 1. punkta izpratnē, to skatot kopā ar 55. panta 1. punktu, izriet jau tieši no [šīs regulas]?”

31. Rakstiskus apsvērumus iesniedza ieinteresētā persona, *Präsident des Nationalrates* (Nacionālās padomes priekšsēdētājs, Austrija), *Datenschutzbehörde*, Austrijas un Čehijas valdības, kā arī Eiropas Komisija. Šie paši lietas dalībnieki bija pārstāvēti tiesas sēdē, kas notika 2023. gada 6. martā.

Vērtējums

Par pirmo prejudiciālo jautājumu

32. Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa vaicā, vai darbības, ko veic izmeklēšanas komiteja, kuru izveidojis dalībvalsts parlaments, īstenojot savas kontroles tiesības pār izpildvaru, ietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā LESD 16. panta 2. punkta pirmā teikuma izpratnē.

33. Atbilde uz šo jautājumu ir atkarīga, pirmām kārtām, no tā, kā interpretējams formulējums “[darbības, kuras ietilpst] Savienības tiesību aktu darbības jom[ā]”, kas minēts LESD 16. panta 2. punkta pirmajā teikumā. Nolieguma veidā šis formulējums minēts arī VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā, ar kuru no šīs regulas piemērošanas ir atbrīvotas “darbīb[as], kas neietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā”. Šīs divas normas nosaka attiecīgi Savienības struktūru kompetenci pieņemt personas datu aizsardzības noteikumus un VDAR materiālās piemērošanas jomu.

34. Otrām kārtām, atbilde uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir atkarīga no tā, kā kvalificējamas parlamentāro izmeklēšanas komiteju darbības, ņemot vērā iepriekš minētās LESD un VDAR normas.

Par jēdzienu “darbības, kas ietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā”

35. Kā esmu centies parādīt citā lietā⁴, šis formulējums nav viennozīmīgs, ciktāl tam ir iespējamas divas atšķirīgas interpretācijas. Ņemot vērā domstarpības, ko šā formulējuma interpretācija rada šajā lietā – neraugoties uz Tiesas iedibinātu judikatūru⁵ –, man šķiet, ka ir izsmeļoši jāizklāsta iemesli, kuri ir ietekmējuši judikatūras jauninājumus šajā jomā.

– Konkretizējoša interpretācija

36. Pirmo no iespējamajām “Savienības tiesību aktu darbības jomas” interpretācijām var kvalificēt kā konkretizējošu, ciktāl tā liek uzdot jautājumu, vai attiecīgo darbību regulē kāda konkrēta Savienības tiesību norma.

⁴ Skat. manus secinājumus lietā Latvijas Republikas Saeima (Pārkāpumu uzskaites punkti) (C-439/19, EU:C:2020:1054, 44. un nākamie punkti).

⁵ Skat. spriedumus, 2003. gada 20. maijs, *Österreichischer Rundfunk* u.c. (C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2003:294); 2003. gada 6. novembris, *Lindqvist* (C-101/01, EU:C:2003:596); 2020. gada 9. jūlijs, *Land Hessen* (C-272/19, EU:C:2020:535), kā arī 2021. gada 22. jūnijs, Latvijas Republikas Saeima (Pārkāpumu uzskaites punkti) (C-439/19, EU:C:2021:504).

37. Būtībā šī interpretācija atbilst jēdzienam “Savienības tiesību aktu īstenošana”, kas nosaka Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) piemērošanas jomu. Kontekstā, kas nav saistīts ar personas datu aizsardzību, šis jēdziens Tiesas judikatūrā ir pielīdzināts “Savienības tiesību aktu darbības jomai”⁶.

38. Uz šo interpretāciju savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu balstās iesniedzējtiesa, norādot, ka parlamentāro izmeklēšanas komiteju darbības regulē vienīgi valsts tiesību akti, un tas šai tiesai liek šaubīties par VDAR piemērojamību pamatlietā.

39. Uz šo interpretāciju ir balstījies arī ģenerālvokāts A. Ticano [A. Tizzano] secinājumos, ko viņš sniedza apvienotajās lietās *Österreichischer Rundfunk* u.c.⁷ un lietā *Lindqvist*⁸ saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK⁹, tomēr Tiesa tos neņēma vērā.

40. Ir jāatgādina, ka Direktīva 95/46 tika pieņemta, pamatojoties uz agrākā EK līguma 100.A pantu, kas kļuva par EKL 95. pantu un pēc tam – par LESD 114. pantu, saistībā ar pasākumiem, kuru mērķis bija iekšējā tirgus izveide un darbība. Lai nodrošinātu personas datu brīvu apriti un atbilstīgu aizsardzības līmeni Savienībā, šī direktīva saskaņā ar tās 3. panta 2. punktu nebija piemērojama pasākumiem, “uz kur[iem] neattiecas Kopienas tiesību akti, kā Līguma par Eiropas Savienību V un VI sadaļā paredzētie pasākumi un, jebkurā gadījumā, uz apstrādes operācijām attiecībā uz sabiedrisko drošību, aizsardzību, valsts drošību [...] un uz valsts pasākumiem krimināltiesību jomā”, kā arī datu apstrādei, “ko veic fiziska persona tikai un vienīgi personiska vai mājsaimnieciska pasākuma gaitā”.

41. Ņemot vērā šīs normas, ģenerālvokāts A. Ticano secināja, ka Direktīvu 95/46 nevarēja piemērot apvienotajās lietās *Österreichischer Rundfunk* u.c.¹⁰. Attiecībā uz tādu datu apstrādi, kas saistīti ar publisku struktūru izmaksātām atlīdzībām un ko bija paredzēts iekļaut ziņojumā, kuru Austrijas Revīzijas palāta sniedza parlamentam, ģenerālvokāts tādējādi uzskatīja, ka Revīzijas palāta minētajā gadījumā veica “publisku kontroles darbību, ko paredzējušas un regulē Austrijas iestādes (pat izmantojot konstitucionālu likumu), pamatojoties uz šo iestāžu izdarītu politiska un institucionāla rakstura autonomu izvēli, nevis lai izpildītu Kopienas pienākumu. Ņemot vērā to, ka uz šo darbību neattiecas *neviens konkrēts Kopienas tiesiskais regulējums*, tā var ietilpt vienīgi dalībvalstu kompetencē”¹¹.

42. Izmantojot to pašu interpretāciju lietā *Lindqvist*, ģenerālvokāts A. Ticano uzskatīja, ka interneta vietne, kuru *Lindqvist* kundze bija izstrādājusi saistībā ar savu katehētes brīvprātīgo darbu, bija “tāda darbība bez saimnieciska rakstura, kurai nav nekādas saistības (vai vismaz nekādas tiešas saistības) ar pamatbrīvībām, ko garantē Līgums, un attiecībā uz kuru nepastāv *neviens konkrēts regulējums Kopienas mērogā*”¹². Ģenerālvokāta ieskatā, šī darbība neietilpa Kopienas tiesību aktu darbības jomā Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkta izpratnē.

⁶ Spriedumi, 2013. gada 26. februāris, *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105, 21. punkts); 2016. gada 21. decembris, *AGET Iraklis* (C-201/15, EU:C:2016:972, 62. punkts); 2019. gada 21. maijs, Komisija/Ungārija (Lauksaimniecības zemes lietojuma tiesības) (C-235/17, EU:C:2019:432, 63. punkts), kā arī 2020. gada 24. septembris, *YS* (Vadošu darbaņēmēju arodpensijas) (C-223/19, EU:C:2020:753, 78. punkts).

⁷ C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2002:662.

⁸ C-101/01, EU:C:2002:513.

⁹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.). Šī direktīva tika aizstāta ar VDAR.

¹⁰ C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2002:662.

¹¹ Ģenerālvokāta A. Ticano secinājumi apvienotajās lietās *Österreichischer Rundfunk* u.c. (C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2002:662, 43. punkts). Mans izcēlums.

¹² Ģenerālvokāta A. Ticano secinājumi lietā *Lindqvist* (C-101/01, EU:C:2002:513, 36. punkts).

43. Tiesa šos secinājumus neņēma vērā tādu iemeslu dēļ, kurus var saistīt ar vēlmi aizsargāt tiesisko drošību un nepieciešamību nodrošināt Direktīvas 95/46 lietderīgo iedarbību.

44. Ņemot vērā personas datu – kuru apriti un ekonomisko izmantošanu atvieglo digitalizācija – specifiskās iezīmes, ir ļoti grūti katrā atsevišķajā gadījumā praksē noteikt, vai to apstrādei ir saistība ar konkrētām Savienības tiesību normām vai brīvībām, kas regulē iekšējo tirgu, kā prasītu konkretizējošā interpretācija.

45. Atgriežoties pie lietas, kurā tika pasludināts spriedums *Lindqvist*¹³, piemēra, būtu grūti praksē noteikt, vai ierobežotam draudzes locekļu lokam domātas interneta vietnes darbībai bija konkrēta saikne ar Direktīvas 95/46 normām par datu brīvu apriti starp dalībvalstīm saistībā ar kopējo tirgu. Atbilde uz šo jautājumu varētu būt atkarīga it īpaši no serveru, kuros tiek glabāta aplūkojamā interneta vietne, fiziskās atrašanās vietas¹⁴.

46. Piebildišu, ka varētu rasties līdzīga rakstura grūtības, ja konkretizējošajai interpretācijai vajadzētu prevalēt šajā lietā, uz kuru attiecas VDAR.

47. Piemēram, būtu grūti precīzi noteikt, kādā apjomā uz dažu [datu apstrādes] pārziņu – tādu kā baznīcas vai reliģiskas apvienības, kas ir skaidri minētas šajā regulā,¹⁵ – darbībām faktiski attiecas konkrētas Savienības tiesību normas¹⁶. Šo pašu jautājumu varētu uzdot par bezpeļņas organizācijām, kas neveic saimniecisku darbību. No tā izrietētu tiesiskā nedrošība attiecībā uz VDAR darbības jomu.

48. Ņemot vērā šādas grūtības, Tiesa noraidīja “Kopienas tiesību aktu darbības jomas” konkretizējošo interpretāciju saskaņā ar Direktīvu 95/46. Spriedumos *Österreichischer Rundfunk* u.c.¹⁷ un *Lindqvist*¹⁸ tā nosprieda, ka, “tā kā līdz ar to starp dalībvalstīm var cirkulēt jebkuri personas dati, Direktīvā 95/46 būtībā pieprasīts ievērot noteikumus par šo datu aizsardzību to apstrādes laikā, kā tas ir definēts 3. pantā. [...] Šādos apstākļos Direktīvas 95/46 piemērojamība nevar būt atkarīga no tā, vai [aplūkojamajos] gadījumos [...] pastāvēja pietiekama saistība ar [...] Līgumā garantēto pamatbrīvību izmantošanu. Pretēja interpretācija novestu pie tā, ka minētās Direktīvas piemērošanas jomas robežas būtu pārāk neskaidras un atkarīgas no nejaušībām, kas būtu pretrunā ar galveno mērķi saskaņot savā starpā dalībvalstu tiesību un administratīvās normas, lai likvidētu šķēršļus vienota iekšējā tirgus darbībai, kas tieši rodas no valstu atšķirīgajiem tiesiskajiem regulējumiem”¹⁹.

49. Šādi Direktīvas 95/46 “vispārinoša” interpretācija ir prevalējusi Tiesas judikatūrā.

¹³ Spriedums, 2003. gada 6. novembris (C-101/01, EU:C:2003:596).

¹⁴ Attiecībā uz šo jautājumu skat. spriedumu, 2003. gada 6. novembris, *Lindqvist* (C-101/01, EU:C:2003:596, 59. punkts).

¹⁵ Skat. VDAR 91. pantu.

¹⁶ Pirmām kārtām, Savienības tiesību akti īpaši neregulē konfesiju darbības. Otrām kārtām, šādas darbības tomēr nav tādas, attiecībā uz kurām nav jāievēro Savienības tiesību akti un tādu šo tiesību vispārējie principi kā nediskriminācijas princips. Par šo jautājumu skat. ģenerāladvokāta J. Tančeva [*E. Tanchev*] secinājumus lietā *Egenberger* (C-414/16, EU:C:2017:851, 46.–51. punkts).

¹⁷ Spriedums, 2003. gada 20. maijs (C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2003:294).

¹⁸ Spriedums, 2003. gada 6. novembris (C-101/01, EU:C:2003:596).

¹⁹ Spriedums, 2003. gada 20. maijs, *Österreichischer Rundfunk* u.c. (C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2003:294, 40. un 42. punkts). Skat. arī spriedumu, 2003. gada 6. novembris, *Lindqvist* (C-101/01, EU:C:2003:596, 40. un nākamie punkti).

– *Vispārinoša interpretācija*

50. Šī interpretācija liek ar Savienības tiesību aktu darbības jomu saistīt visas darbības, uz kurām tie *var* attiekties tādā nozīmē, ka šīs darbības nav izņemtas no to piemērošanas jomas dalībvalstu ekskluzīvās kompetences dēļ.

51. Saskaņā ar Direktīvu 95/46 šī interpretācija lika Tiesai šauri interpretēt izņēmumu attiecībā uz darbībām, kuras neietilpa Kopienas tiesību aktu darbības jomā. Spriedumā *Lindqvist* Tiesa tādējādi nosprieda, ka “darbību, kuras kā piemēri ir minētas Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā, mērķis ir noteikt tajā paredzētā izņēmuma piemērojamību tādējādi, ka šis izņēmums ir piemērojams vienīgi tādām darbībām, kuras šajā tiesību normā ir tieši minētas vai kuras var ietilpt tajā pašā kategorijā (*ejusdem generis*)”²⁰.

52. Pirms Lisabonas Līguma stāšanās spēkā darbības, uz kurām attiecās šis izņēmums, – darbības, kas saistītas ar sabiedrisko drošību, aizsardzību, valsts drošību un krimināltiesību jomu, kā arī darbības, kuras ir minētas Līguma par Eiropas Savienību V un VI sadaļā, – ietilpa Savienības otrajā un trešajā pilārā un tādējādi uz tām attiecās starpvaldību sadarbība. Ņemot vērā tajā laikā Līgumos paredzēto kompetenču sadalījumu starp Savienību un dalībvalstīm, uz šīm darbībām tātad nevarēja attiekties Kopienas regulējums.

53. Šādā kontekstā ir jāinterpretē izņēmums saistībā ar “pasākum[iem] [..], uz kur[iem] neattiecas Kopienas tiesību akti”, kas ietverts Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā. VDAR darbības joma ir definēta ar līdzīgu formulējumu.

54. Saskaņā ar VDAR 2. panta 2. punkta a)–d) apakšpunktu to nepiemēro personas datu apstrādei “a) tādās darbības gaitā, kas neietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā; b) ko īsteno dalībvalstis, veicot darbības, kas ir LES V sadaļas 2. nodaļas darbības jomā; c) ko veic fiziska persona tikai personiska vai mājsaimnieciska pasākuma gaitā; d) ko veic kompetentas iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem, vai izpildītu kriminālsodus, tostarp lai pasargātu no draudiem sabiedriskajai drošībai un tos novērstu”. Uz šā pēdējā veida apstrādi ir attiecināta Direktīvu (ES) 2016/680²¹.

55. Ņemot vērā VDAR 16. apsvērumu, darbības, kuras neietilpst Savienības tiesību darbības jomā, citastarp ir darbības attiecībā uz valsts drošību.

56. Balstoties uz visām šīm normām, Tiesa spriedumā *Land Hessen* nosprieda, ka VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētais izņēmums attiecībā uz “darbībām, kuras neietilpst Savienības tiesību darbības jomā”, ir interpretējams šauri un tādējādi “ar to, ka kāda darbība ir raksturīga valstij vai publiskai iestādei, nav pietiekami, lai šis izņēmums šādai darbībai būtu piemērojams automātiski. Ir nepieciešams, lai šī darbība būtu to darbību skaitā, kuras ir *tieši norādītas* minētajā normā, vai lai tā varētu tikt *iekļauta tajā pašā kategorijā kā tās*”²².

57. Neviens no šajā lietā izvirzītajiem argumentiem, manuprāt, neliek apšaubīt šo interpretāciju.

²⁰ Spriedums, 2003. gada 6. novembris, *Lindqvist* (C-101/01, EU:C:2003:596, 44. punkts).

²¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic kompetentās iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem vai izpildītu kriminālsodus, un par šādu datu brīvu apriti, ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2008/977/TI (OV 2016, L 119, 89. lpp.).

²² Spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, *Land Hessen* (C-272/19, EU:C:2020:535, 70. punkts). Mans izcēlums.

58. Jāuzsver, ka nepiekrītu argumentiem par kompetences piešķiršanas principu, kurus it īpaši izvirzījusi iesniedzējtiesa un *Präsident des Nationalrates* (Nacionālās padomes priekšsēdētājs).

59. Saskaņā ar LES 5. panta 2. punktā minēto kompetences piešķiršanas principu²³ Savienībai ir tikai tās kompetences, kuras tai Līgumos piešķirušas dalībvalstis.

60. Tikai no leksikas viedokļa, formulējums “darbības, kas ietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā,” šajā ziņā ir neskaidrs. Sākotnēji šā formulējuma vispārinošā interpretācija, ko Tiesa izmantojusi savā judikatūrā, varētu šķist apšaubāma, ciktāl tā liek attiecināt VDAR normas uz visām darbībām, uz kurām neattiecas šī regula, un tas šķiet esam pretrunā iepriekš atgādinātajam principam.

61. Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās formulējums un mērķi, bet arī tās konteksts, kā arī visas Savienības tiesību normas. Savienības tiesību normas rašanās arī var būt viens no tās interpretācijas elementiem²⁴.

62. Ja atmetam gramatisko interpretāciju, kas man nešķiet pārliecinoša, ņemot vērā “Savienības tiesību aktu darbības jomas” neskaidro saturu, kontekstuālā²⁵ un teleoloģiskā analīze skaidri liecina par labu LESD 16. panta 2. punkta vispārinošai interpretācijai, kas nozīmē, ka šīs normas tvērums pārsniedz formulējuma “Savienības tiesību īstenošana” Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē tvērumu.

63. Pirmkārt, šis secinājums ir jāizdara, ņemot vērā LESD sistēmu un 16. panta 2. punkta īpašo vietu šā līguma uzbūvē.

64. Aplūkojamais pants atrodas LESD pirmās daļas II sadaļā, kurā ietverti “vispārēji piemērojami noteikumi”. No tā izriet, ka fizisko personu tiesībām uz personas datu aizsardzību, kas nostiprinātas ar šo normu, ir īpaša nozīme salīdzinājumā ar citām pamattiesībām, kurām vieta ir ierādīta Līgumam pievienotajā Hartā.

65. Konkrētāk, LESD 16. panta privileģētā vieta Līguma sistēmā liek domāt, ka šajā normā minētā “darbības joma” nav ierobežota tikai ar situācijām, kurās dalībvalstis “īsteno Savienības tiesības” Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē, kas atbilstu iepriekš minētajai konkretizējošajai interpretācijai.

66. Attiecībā uz šo aspektu vēlos uzsvērt rakstura atšķirību, kas pastāv starp LESD 16. panta 2. punkta normām un Hartas normām.

67. Saskaņā ar Hartas 51. panta 2. punktu ar Hartu “netiek noteiktas nekādas jaunas kompetences vai uzdevumi, nedz grozītas kompetences un uzdevumi, kā tās noteiktas Līgumos”. Hartas normas ir adresētas dalībvalstīm, ciktāl tās īsteno Savienības tiesības jomās, kas jau ietilpst šo tiesību darbības jomā.

²³ Atgādinājumam – LES 5. panta 2. punktā ir noteikts, ka “saskaņā ar kompetences piešķiršanas principu Savienība darbojas tikai to kompetenču robežās, ko tai Līgumos piešķirušas dalībvalstis, lai sasniegtu tajos paredzētos mērķus. Kompetence, kas Līgumos nav piešķirta Savienībai, paliek dalībvalstīm”.

²⁴ Piemēram, skat. spriedumu, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c. (C-621/18, EU:C:2018:999, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

²⁵ Ar to domāju interpretāciju, kas pamatota ar sistēmiskiem un vēsturiskiem apsvērumiem saskaņā ar interpretācijas metožu vispārīgi atzīto tipoloģiju (skat. Lenaerts, K. un Gutierrez-Fons, J. A., *Les méthodes d'interprétation de la Cour de justice de l'Union européenne*, Bruylant, Brisele, 2020, I nodaļa).

68. Citādi ir ar LESD 16. panta 2. punktu, jo tā normas *veido un piešķir* Savienībai legīslatīvu kompetenci personas datu aizsardzības un brīvas aprītes jomā, un šim nolūkam nosaka īpašu darbības jomu, kas balstīta uz Direktīvas 95/46 normām, kā apliecina šīs normas rašanās vēsture.

69. Otrkārt, no Lisabonas Līguma sagatavošanas dokumentiem skaidri izriet, ka LESD autori ir vēlējušies no jauna apstiprināt ar personas datu aizsardzību saistīto noteikumu darbības jomu, kā tā noteikta saskaņā ar Direktīvu 95/46.

70. Šajā ziņā jāatgādina, ka LESD 16. panta saturu ir tieši iedvesmojis Līguma par Eiropas Konstitūciju projekts, kura 36.a panta 2. punktā (kas kļuva par 50. panta 2. punktu 2003. gada 18. jūlija projekta galīgajā redakcijā²⁶) bija paredzēta Parlamenta un Padomes kompetence pieņemt “noteikumus par fizisko personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrīdi, ko īsteno Savienības iestādes un struktūras, kā arī *dalībvalstīs, veicot darbības, kas ietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā, kā arī par šo datu brīvu aprīti*”²⁷.

71. Saskaņā ar tā autoru sniegtajiem skaidrojumiem “36.a panta projekts tiecas izveidot vienu juridisko pamatu personas datu aizsardzībai attiecībā uz šo datu aizsardzību, ko īsteno gan iestādes, gan dalībvalstīs, ja tās rīkojas jomās, kuras ietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā. *Teksta pamatā ir spēkā esošais Kopienas regulējums, kas izriet no [Direktīvas 95/46]* (kura ir balstīta uz EKL 95. pantu), *attiecībā uz dalībvalstu darbību*”²⁸.

72. No tā skaidri izriet, ka tad, ja formulējums “Savienības tiesību aktu darbības jom[a]”, kas minēts VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā, būtu interpretējams tādējādi, ka tiktu sašaurināta šīs regulas piemērošana salīdzinājumā ar Direktīvu 95/46, tas būtu pretrunā gribai, ko dalībvalstīs ir paudušas LESD.

73. Treškārt, ir jāņem vērā teleoloģiskie apsvērumi, kas saistīti ar personas datu aizsardzības – kurā iekļaujas VDAR pieņemšana – dinamiku un īpašajiem mērķiem.

74. No šā viedokļa raugoties, nav nekādu šaubu, ka Savienības likumdevējs ir centies stiprināt šo aizsardzību un nostiprināt ar to saistīto noteikumu darbības jomu. To apliecina Direktīvas 95/46 apzināta aizstāšana ar ciešāku tiesisko regulējumu un – pavisam skaidri – VDAR 9., 11. un 13. apsvēruma saturs.

75. Šī pasākuma mērķi izriet no personas datu apstrādes fenomena īpašā rakstura – datu apstrāde pārsniedz darbību ietvaru, kurās dati var tikt savākti.

76. Turklāt šīs darbības noteikti nav ekonomiska rakstura darbības, uz kurām jau attiecas Savienības tiesību normas, kas regulē iekšējo tirgu, un tas nekādi nemazina savākto datu tirgus vērtību un neatceļ ar šo datu apstrādi saistītos riskus.

77. Personas datu problemātikai šajā ziņā ir transversāls raksturs, un ar to aizsardzību saistītie noteikumi nav ierobežojami Savienības tiesību iepriekš esošo kategoriju darbības jomā.

²⁶ Līguma par Eiropas Konstitūciju projekts (OV 2003, C 169, 1. lpp.).

²⁷ Konstitucionālā līguma VI sadaļas projekta 36.a panta 2. punkts attiecībā uz Savienības demokrātisko dzīvi (Eiropas Konventa prezidija 2003. gada 2. aprīļa nota, Brisele, CONV 650/03, 6. lpp.). Mans izcēlums.

²⁸ Eiropas Konventa prezidija 2003. gada 2. aprīļa nota, Brisele, CONV 650/03, 3. lpp. Mans izcēlums.

78. Citiem vārdiem – “Savienības tiesību aktu darbības jom[a]”, kas minēta LESD 16. panta 2. punktā, pārsniedz “Savienības tiesību īstenošana[s]” gadījumus Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē, un tas tā ir ar personas datu apstrādi saistītās problemātikas neatkarīgā rakstura dēļ, kas ir prasījis īpašu likumdevēja iesaistišanos, kuras tvērums pārsniedz iepriekš pastāvējušo Savienības tiesību normu kopumu. No šā viedokļa raugoties, plašā VDAR darbības joma raksturo vēlmi atbildēt uz personas datu aizsardzības izaicinājumiem, pieņemot “atbilstošu” regulējumu.

79. Ņemot vērā secinājumu, kas izriet no LESD 16. panta 2. punkta kontekstuālās un teleoloģiskās analīzes, konvergenci, iesaku Tiesai apstiprināt savu iepriekšējo judikatūru²⁹, izmantojot VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā ietvertā izņēmuma saistībā ar “darbīb[ām] [..], kas neietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā”, šauru interpretāciju.

80. Iesaku Tiesai vērtēt šīs regulas piemērojamību pamatlietā aplūkojamās parlamentārās izmeklēšanas komitejas darbībām, ņemot vērā šo interpretāciju.

Par VDAR piemērošanu parlamentārās izmeklēšanas komitejas darbībām

81. Man šķiet, ka vispirms ir nepieciešams ievada apsvērums par veidu, kādā atbilstīgās VDAR normas nosaka šīs regulas darbības jomu.

– Institucionālo kritēriju sekundārā nozīme VDAR darbības jomas noteikšanā

82. Ir jāuzsver, ka tādiem apsvērumiem saistībā ar struktūrām un iestādēm, kuri attiecas uz tādu struktūru vai personu raksturu, kas ir datu apstrādes pārziņi, ir sekundāra nozīme VDAR darbības jomas noteikšanā.

83. Pirmām kārtām, VDAR darbības joma ir balstīta uz personas datu “apstrādes” materiāltiesisko jēdzienu saskaņā ar šīs regulas 2. panta 1. punktu. Ar struktūru saistītajam jēdzienam “pārziņis”, kas ietverts VDAR 4. panta 7. punktā, no šā viedokļa raugoties, ir pakārtots raksturs, jo tas būtībā ir balstīts uz apstrādes materiāltiesisko jēdzienu. Lai gan pārziņa definīcijā ir minēta “fiziska vai juridiska persona, publiska iestāde, aģentūra vai cita struktūra”, šī norāde tās piemērošanas vajadzībām neitralizē ar struktūru saistītos kritērijus.

84. Otrām kārtām, pat ja normās, kas ierobežo VDAR materiālo darbības jomu un kas ietvertas šīs regulas 2. panta 2. punktā, ir atsauces uz noteiktām personu un struktūru kategorijām, proti, dalībvalstīm, fiziskām personām un kompetentajām iestādēm krimināltiesību jomā, tās aizvien ir sniegtas tādu *darbību* kontekstā, uz kurām neattiecas šīs regulas piemērošana. Tātad VDAR piemērošana neattiecas uz personām kā tādām, bet gan tikai uz noteiktām šo personu darbībām.

85. Institucionālo kritēriju sekundāro nozīmi apstiprina arī veids, kādā definētas daļējās atkāpes, kuras ierobežo konkrētu VDAR noteikumu tvērumu. Piemēram³⁰ – tas, ka saskaņā ar VDAR 55. panta 3. punktu uzraudzības iestādēm nav kompetences uzraudzīt tiesas, ir spēkā tikai tiktāl, ciktāl tiesas *pilda savus uzdevumus*. Šā izņēmuma tvērumu tātad ierobežo nevis tiesu iestāžu statuss, bet gan šo iestāžu darbību īpašais raksturs.

²⁹ Skat. šo secinājumu 5. zemsvītras piezīmē minēto judikatūru.

³⁰ Skat. arī VDAR 20. panta 3. punktu, 49. panta 3. punktu un 79. panta 2. punktu.

86. Tā kā VDAR nav nevienas normas, kas attiektos īpaši uz parlamenta struktūrām, manuprāt, no tā izriet, ka iespēja piemērot šo regulu ir jānosaka nevis *parlamenta struktūru statusam* Austrijas tiesībās, bet gan *šo struktūru darbību raksturam*.

– *Par pamatlietā aplūkojamās izmeklēšanas komitejas darbību raksturu*

87. Ņemot vērā visus faktus, kas ir darīti zināmi Tiesai, uzskatu, ka šai komitejai uzticētos uzdevumus var kvalificēt kā publiskās kontroles darbības, kas ietver oficiālu pilnvaru īstenošanu.

88. Šī kvalifikācija jau izriet no pirmā un otrā prejudiciālā jautājuma satura; tie attiecas uz darbībām, ko veic saistībā ar *kontroli* pār izpildvaru. Saskaņā ar iesniedzējtiesas paskaidrojumiem “izmeklēšanas komiteju mērķis ir izgaismot noteiktus aspektus politiskos nolūkos [..]. Šajā ziņā izmeklēšanas komitejām pienākas pildīt tām konstitucionāli uzticēto *kontroles uzdevumu*”³¹.

89. Šo kvalifikāciju apstiprina Tiesai iesniegtie rakstveida apsvērumi³².

90. Ņemot vērā *Präsident des Nationalrates* (Nacionālās padomes priekšsēdētājs) tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, turklāt nav strīda par to, ka aplūkojamajai izmeklēšanas komitejai ir noteiktas publiskās varas prerogatīvas, piemēram, tiesības uzaicināt lieciniekus vai iegūt piekļuvi dokumentiem, kas attiecas uz tās darbību priekšmetu, un šīs prerogatīvas ir saistītas ar tiesībām piemērot finansiālas sankcijas izmeklēšanas pienācīgas norises nolūkos.

91. Manuprāt, tomēr pastāv zināma neskaidrība attiecībā uz šīs komitejas darba *likumdevēja* raksturu un tā iespējamo ietekmi uz VDAR piemērojamību.

92. *Präsident des Nationalrates* (Nacionālās padomes priekšsēdētājs) šajā ziņā norāda, ka “izmeklēšanas komitejas gan no organizatoriskā, gan funkcionālā viedokļa pieder pie likumdevējas varas. Izmeklēšanas komiteju vai to vārdā veiktie akti tādējādi pieder pie valsts likumdošanas funkcijas”³³. Šīs struktūras ieskatā, no tā izriet, ka “izmeklēšanas komitejas darbs tādējādi iekļaujas likumdošanas jomas centrā un, ņemot vērā to, ka tā ir ekskluzīvi parlamentāra un politiska rakstura (kontroles) darbība, ietilpst VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētajā izņēmumā”³⁴.

93. Šie apgalvojumi mani mudina minēt trīs apsvērumus.

94. Pirmkārt, neatkarīgi no izmeklēšanas komitejas iespējamās piedalīšanās likumdošanas darbā vēlos uzsvērt, ka likumdošanas vai parlamentāras darbības nav tādas, uz kurām neattiecas VDAR piemērošana³⁵, atšķirībā no darbībām, kas saistītas ar tādu tiesas funkciju izpildi, kuras ietilpst šīs regulas 55. panta 3. punktā paredzētajā daļējā atkāpē.

³¹ Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu 25. punkts. Mans izcēlums.

³² Piemēram, savu rakstveida apsvērumu 13. punktā *Präsident des Nationalrates* (Nacionālās padomes priekšsēdētājs) paskaidro, ka Austrijas Parlamentam “ir tiesības pieņemt lēmumu par izmeklēšanas komiteju izveidošanu, lai izmeklētu noteiktus aktus izpildvaras jomā federālā līmenī. Izmeklēšanas komitejai tādējādi ir Konstitūcijā piešķirts kontroles uzdevums. Izmeklēšanas komitejas mērķis ir ar politisku mērķi viest skaidrību noteiktu procesu norisē un tādējādi nodrošināt efektīvu parlamentāru kontroli [..]”.

³³ *Präsident des Nationalrates* (Nacionālās padomes priekšsēdētājs) rakstveida apsvērumu 14. punkts.

³⁴ *Präsident des Nationalrates* (Nacionālās padomes priekšsēdētājs) rakstveida apsvērumu 15. punkts.

³⁵ Spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, *Land Hessen* (C-272/19, EU:C:2020:535, 72. punkts).

95. Attiecībā uz šo aspektu es – pretēji dažām personām, kas piedalās lietā, – šaubos, ka šo atkāpi var interpretēt pēc analogijas, attiecinot uz likumdošanas funkcijām izņēmumu, kurš skar tiesas funkcijas. Gluži pretēji – ja VDAR 55. panta 3. punktā ietvertajai atkāpei būtu jāietekmē Tiesas argumentācija šajā lietā, tad tikai mudinot izmantot interpretāciju *a contrario*. Ņemot vērā VDAR plašo darbības jomu, izņēmums attiecībā uz tiesas funkcijām nav interpretējams plaši.

96. Otrkārt, manuprāt, neviens no Tiesai iesniegtajiem elementiem neļauj apgalvot, ka pamatlietā aplūkojamās izmeklēšanas komitejas darbībai būtu likumdošanas funkcija.

97. It īpaši šai izmeklēšanas komitejai nav pilnvaru iesniegt likumdošanas iniciatīvas un tā nekādā citā veidā nepiedalās Austrijas Parlamenta likumdošanas darbā. Turklāt, pat ja izmeklēšanas gala ziņojums var būt iedvesmas avots likumdevējam, man nešķiet, ka šis apstāklis var piešķirt komitejas darbībām likumdevēja raksturu. Arī citu ārpus parlamenta esošu struktūru – piemēram, Austrijas Revīzijas palātas, kuras ziņojumi tiek iesniegti parlamentam, – darbs var ietekmēt likumdevēju, tomēr nav jautājuma par to, ka šīs struktūras tādējādi būtu saistāmas ar likumdošanas pilnvaru īstenošanu.

98. Treškārt, institucionālajiem apsvērumiem – neatkarīgi no to iespējamā nozīmīguma Austrijas tiesībās – nav nozīmes attiecībā uz VDAR piemērojamību, kas nozīmē, ka parlamentārās izmeklēšanas komitejas organizatoriskā saistība nav noteicoša atbildei, kas sniedzama uz pirmo prejudiciālo jautājumu.

– *Par VDAR piemērojamību publiskās kontroles darbībām*

99. Ņemot vērā iepriekš sniegtos apsvērumus, ir jājautā, vai parlamentārās izmeklēšanas komitejas veiktās publiskās kontroles darbības ietilpst VDAR darbības jomā.

100. Manuprāt, uz šo jautājumu ir jāsniedz apstiprinoša atbilde, un tas tā ir trīs galveno iemeslu dēļ.

101. Pirmkārt, aplūkojamās komitejas veiktā personas datu apstrāde ietilpst “apstrādes” materiāltiesiskajā jēdzienā, kas definēts VDAR 2. panta 1. punktā. Šo kvalifikāciju nav apstrīdējusi neviena no personām, kas piedalās šajā lietā.

102. Otrkārt, publiskās kontroles darbības ietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā LESD 16. panta 2. punkta un VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē, kā tie interpretēti Tiesas judikatūrā, it īpaši ciktāl nevienā šīs regulas normā tās nav izslēgtas no šīs regulas piemērošanas.

103. Gluži pretēji, kontroles [uzraudzības] darbības ir skaidri minētas VDAR 23. panta 1. punkta h) apakšpunktā, kurā ir paredzētas iespējas *ierobežot* tvērumu noteiktām ar šo regulu paredzētām tiesībām un pienākumiem, ja šāds ierobežojums ir nepieciešams, lai garantētu “uzraudzības, pārbaudes vai regulatīvo funkciju, kas – pat, ja tikai epizodiski, – ir saistīta ar oficiālu pilnvaru īstenošanu” noteiktos šajā normā paredzētos gadījumos.

104. No tā izriet, ka VDAR normas regulē publiskās kontroles darbības, pat ja šim nolūkam var tikt paredzēti īpaši pielāgojumi. Iespējams ierobežojums no VDAR izrietošajai aizsardzībai tomēr neliek izslēgt tās piemērošanu.

105. Visbeidzot treškārt, ņemot vērā vispārējo kompetenču sadalījumu starp Savienību un dalībvalstīm, nekādi neatklājas, ka publiskās kontroles darbības atrastos tikai šo pēdējo kompetencē.

106. Izmantojot konkrēti parlamentārās kontroles piemēru, izmeklēšana tā dēvētajā *Dieselgate* lietā, kas vienlaikus notika gan Eiropas Parlamentā³⁶, gan Vācijas *Bundestag* (federālā parlamenta apakšpalāta), labi ilustrē kompetenču sacensību šajā jomā.

107. Protams, varētu izvirzīt argumentu, ka Savienības tiesību darbības jomā ietilpst tikai tās kontroles darbības, kurām ir saistība ar šo tiesību normu piemērošanu.

108. Tomēr šāda pieeja nozīmētu no jauna izmantot “Savienības tiesību aktu darbības jomas” konkretizējošu interpretāciju, kas tādējādi radītu tos pašus tiesiskās nedrošības riskus. Ņemot vērā parlamentārās izmeklēšanas, kuras mērķis ir izgaismot aplūkojamās apstākļus, raksturu, man šķiet grūti iepriekš noteikt, vai izmeklēšanas komitejas darbībām ir konkrēta saikne ar Savienības tiesību normu piemērošanu³⁷.

109. Šajā kontekstā ir jāņem vērā tiesiskās drošības mērķis, ko tiecas sasniegt ar VDAR normām, lai novērstu personas datu aizsardzības īstenošanas Savienībā sadrumstalotību³⁸.

110. Ņemot vērā šo mērķi un saskaņā ar risinājumu, kuru Tiesa izmantoja spriedumā *Österreichischer Rundfunk* u.c.³⁹, kas tika taisīts atbilstoši Direktīvai 95/46, VDAR darbības joma būtu interpretējama tādējādi, lai tajā tiktu ietvertas publiskās kontroles darbības, neatkarīgi no saiknes, kāda tām ir ar konkrētu Savienības tiesību normu piemērošanu.

111. Ņemot vērā iepriekš minēto, iesaku atbildēt uz pirmo prejudiciālo jautājumu, ka tādas izmeklēšanas komitejas darbības, kuru dalībvalsts parlaments ir izveidojis, īstenojot savas kontroles tiesības pār izpildvaru, ietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā LESD 16. panta 2. punkta pirmā teikuma izpratnē.

Par otro prejudiciālo jautājumu

112. Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai uz pamatlietā aplūkojamās izmeklēšanas komitejas darbībām attiecas VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētais izņēmums, to interpretējot kopsakarā ar šīs regulas 16. apsvērumu, ņemot vērā šīs komitejas darbību īpašo ar valsts drošības problemātiku saistīto priekšmetu.

113. Ir vairāki iemesli, kuru dēļ nedomāju, ka tas tā ir.

114. Pirmkārt, ņemot vērā plašo VDAR darbības jomu, izņēmums, kas attiecas uz darbībām, kuras saistītas ar valsts drošību, ir jāinterpretē šauri. No tā secinu, ka šis izņēmums attiecas vienīgi uz darbībām, kuru mērķis ir tieši valsts drošība.

³⁶ Skat. Eiropas Parlamenta Lēmumu (ES) 2016/34 (2015. gada 17. decembris) par Izmeklēšanas komitejas saistību ar emisiju mērījumiem autobūves nozarē izveidi, kompetenci, skaitlisko sastāvu un pilnvaru termiņu (OV 2016, L 10, 13. lpp.).

³⁷ No šā viedokļa raugoties, man rodas jautājums, kā būtu kvalificējama Austrijas Parlamenta veiktā izmeklēšana lietā *Ibizagate* par nelikumībām, kuras bija ietekmējušas publiskos iepirkumus, Beļģijas Senāta 1995. gadā sāktā izmeklēšana, ar ko tiecās “vērtēt organizēto noziedzību Beļģijā”, kā arī Francijas Nacionālās asamblejas izmeklēšanas komitejas šobrīd veiktais darbs attiecībā uz “Francijas enerģētiskās suverenitātes un neatkarības zaudēšanas iemesliem”.

³⁸ Skat VDAR 9. un 13. apsvērumu.

³⁹ Spriedums, 2003. gada 20. maijs (C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2003:294, 45.–47. punkts).

115. Tāds acīmredzami nav pamatlietā aplūkojamās izmeklēšanas komitejas – kurai ir uzticēts kontroles uzdevums attiecībā uz federālās valdības struktūrām – darbību gadījums.

116. Protams, ciktāl aplūkojamā kontrole attiecas uz *BVT* – kura uzdevums ir nodrošināt valsts institūciju integritāti un nepārtrauktību – darbību, šīs komitejas darbība varēja *netieši* veicināt valsts drošības aizsardzību.

117. Šāda veicināšana tomēr nemaina izmeklēšanas komitejai uzticēto darbību raksturu un neliek tās izslēgt no VDAR normu piemērošanas. Ja tiktu izraudzīts pretējs risinājums, varētu uzdot jautājumu, vai reklāmas aģentūrai, ko Aizsardzības ministrija nolīgusi, lai veicinātu ar bruņotajiem spēkiem saistītas profesijas, nevajadzētu būt atbrīvotai no šo normu piemērošanas to pašu iemeslu dēļ.

118. Otrkārt, ja VDAR piemērošana būtu atkarīga no parlamentārās izmeklēšanas priekšmeta, tas būtu pretrunā tiesiskās drošības mērķim, ko izvirzījis Savienības likumdevējs.

119. Ņemot vērā parlamentārās izmeklēšanas mainīgo raksturu, tās priekšmets nav pietiekams pamatojums VDAR darbības jomas noteikšanai. Tādi mainīgi faktori kā Aizsardzības ministra personiska iesaiste korupcijas lietā – kas izmeklēšanā varētu tikt atklāta (vai noraidīta) – nevar kalpot par norādi šajā ziņā.

120. Treškārt, VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā ietvertā izņēmuma interpretācijā ir jāņem vērā šīs normas *ratio legis*. Tā man šķiet saistīta ar neiespējamību saskaņot dažus fundamentālus tiesību uz personas datu aizsardzību aspektus un noslēpumu, kas raksturīgs noteiktām darbībām saistībā ar valsts drošību.

121. Piemēram, nesaprotu, kā valsts izlūkošanas dienests varētu nodrošināt VDAR 14. un 15. pantā nostiprināto tiesību uz informāciju un piekļuves tiesību ievērošanu, vienlaikus neapdraudot uzraudzīšanas darbības, kas mērķētas uz personām, kuras tur aizdomās par piederību terorisma atbalstītājiem. Šādā gadījumā no VDAR izrietošās prasības šķiet pamatīgi nesaderīgas ar valsts drošības prasībām.

122. Turpretī man šķiet, ka parlamentārās izmeklēšanas komitejas darbībai nav nekādu šāda veida nepārvaramu šķēršļu, un es nesaskatu, kādā veidā no VDAR izrietošo pienākumu ievērošana varētu apdraudēt tās iespējamo ieguldījumu valsts drošības aizsardzībā.

123. Protams, publicitāte, kāda parasti pavada izmeklēšanas komitejas darbu, iekļaujas parlamentārās kontroles *publiskajā* dimensijā. Pārskatāmības mērķis tomēr ir pretrunā VDAR 2. panta 2. punkta a) apakšpunkta *ratio legis*; ar to tiecas aizsargāt ar valsts drošību saistītos noslēpumus.

124. Ceturtkārt, pat ja parlamentārās izmeklēšanas pienācīga norise zināmos gadījumos var būt pretrunā no VDAR izrietošo pienākumu izpildei – piemēram, gadījumā, ja komiteja iegūst piekļuvi konfidenciāliem dokumentiem, kuros minēti personas dati, – atgādināšu, ka VDAR 23. panta 1. punkta a) un h) apakšpunktā ir paredzēta iespēja ierobežot šīs regulas 5., 12.–22. un 34. pantā nostiprinātās tiesības un pienākumus gadījumā, kad šī ierobežošana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kontroles uzdevuma veikšanu, ņemot vērā valsts drošības prasības.

125. Manuprāt, no tā izriet, ka saiknei, kas var pastāvēt starp parlamentārās izmeklēšanas mērķi un valsts drošības izaicinājumiem, nevajadzētu likt izslēgt izmeklēšanas komiteju no VDAR piemērošanas. Ņemot vērā institucionālo kontekstu, kādā iekļaujas šādu komiteju – kuru locekļi piedalās parlamenta likumdošanas struktūru darbā – darbība, man turklāt šķiet relatīvi viegli veikt nepieciešamos likumdošanas pielāgojumus, kas ļautu ņemt vērā noteiktu parlamentāro izmeklēšanu īpašo priekšmetu, kā tas paredzēts VDAR 23. panta 1. punktā.

126. Visu šo iemeslu dēļ iesaku Tiesai atbildēt uz otro prejudiciālo jautājumu, ka uz parlamentārās izmeklēšanas darbībām, kuru priekšmets ir tādu valsts drošības policijas darbību izmeklēšana, kas saistītas ar valsts drošību, VDAR 16. apsvēruma izpratnē, neattiecas šīs regulas 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētā atkāpe.

Par trešo prejudiciālo jautājumu

127. Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa vaicā, vai vienīgās uzraudzības iestādes, kas izveidota atbilstoši VDAR 51. panta 1. punktam, kompetence skatīt šīs regulas 77. panta 1. punktā minētās sūdzības var izrietēt tieši no šīs pēdējās normas, to skatot kopsakarā ar VDAR 55. panta 1. punktu.

128. Šis jautājums, kas uzdots gadījumā, ja VDAR būtu piemērojama pamatlietā aplūkojamās izmeklēšanas komitejas darbībām, ir skaidrojams ar konstitucionāla rakstura šķēršļiem. *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa) un dažu personu, kas piedalās lietā, ieskatā, Austrijas tiesībām raksturīgais varas dalīšanas princips liedz administratīvai struktūrai, šajā gadījumā *Datenschutzbehörde*, iejaukties parlamenta darbībā, vērtējot ar to saistītās sūdzības.

129. Ar trešo prejudiciālo jautājumu tādējādi tiecas noteikt tvērumu VDAR 55. panta 1. punkta un 77. panta 1. punkta normu, tās skatot kopsakarā, tiešajai iedarbībai, ja dalībvalsts izveidotās vienīgās uzraudzības iestādes kompetenci draud ierobežot konstitucionāla ranga princips.

130. Attiecībā uz Savienības regulu ir jāatgādina, ka tā saskaņā ar LESD 288. panta otro daļu principā ir tieši piemērojama kopumā, kā apstiprināts VDAR 99. panta 2. punkta otrajā daļā⁴⁰.

131. Saskaņā ar Tiesas judikatūru citādi ir gadījumā, ja tiesiskā regulējuma normai ir jāpieņem piemērošanas pasākumi, ņemot vērā dalībvalstu rīcības brīvību tā īstenošanai⁴¹.

132. Šajā ziņā uzskatu, ka VDAR 77. panta 1. punkta normu, kurās paredzēta uzraudzības iestādes kompetence izskatīt tajā paredzētās sūdzības, un 55. panta 1. punkta normu, tās skatot kopsakarā, raksturs ir pietiekami skaidrs un beznosacījumu, lai tās piemērotu tieši.

133. Vēlos piebilst, ka Tiesa jau ir apstiprinājusi VDAR 58. panta 5. punkta tiešo iedarbību, nospriežot, ka valsts uzraudzības iestāde var atsaukties uz savu procesuālo rīcībspēju, kas tai atzīta ar šo normu, lai celtu vai uzturētu prasību tiesā pret privātpersonu, un tas tā ir pat gadījumā, ja attiecīgā dalībvalsts nav pieņēmusi nekādus likumdošanā noteiktus piemērošanas pasākumus⁴².

⁴⁰ Skat. arī spriedumu, 2017. gada 15. marts, *Al Chodor* (C-528/15, EU:C:2017:213, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁴¹ Skat. spriedumus, 2001. gada 11. janvāris, *Monte Arcosu* (C-403/98, EU:C:2001:6, 28. punkts), un 2011. gada 14. aprīlis, *Vlaamse Dierenartsenvereniging un Janssens* (C-42/10, C-45/10 un C-57/10, EU:C:2011:253, 48. punkts).

⁴² Spriedums, 2021. gada 15. jūnijs, *Facebook Ireland* u.c. (C-645/19, EU:C:2021:483, 113. punkts).

134. Turklāt pamatlietas apstākļos man nešķiet, ka būtu nepieciešams kāds papildu piemērošanas pasākums, lai regulētu VDAR 77. pantā minētās sūdzības procesuālo kārtību. *Datenschutzbehörde* likumīgi vērtē šādas sūdzības, vienīgais jautājums, kas rodas, ir par tās kompetenci attiecībā uz parlamenta struktūrām.

135. Tomēr šis jautājums nav atstāts dalībvalstu brīvam vērtējumam.

136. Protams, tiesību celt prasību efektīva īstenošana prasa, lai atbilstoši VDAR 51. panta 1. punktam iepriekš tiktu izveidota viena vai vairākas uzraudzības iestādes, un tam ir vajadzīga dalībvalstu iesaistīšanās. Tomēr te ir runa par jautājumu par šīs pēdējās normas tiešo iedarbību, un tas ir jautājums, kas pamatlietā nerodas.

137. Attiecībā uz to uzraudzības iestāžu skaitu, ko izveido atbilstoši VDAR 51. panta 1. punktam, šajā jomā dalībvalstīm esošā institucionālā brīvība nevar likt ierobežot Austrijas likumdevēja izveidotās vienīgās uzraudzības iestādes kompetences. Pretēja interpretācija atņemtu VDAR 51. panta 1. punktam un 77. panta 1. punktam to tiešo iedarbību un draudētu vājināt lietderīgo iedarbību visām pārējām šīs regulas normām, uz kurām varētu attiekties sūdzība.

138. Visbeidzot, attiecībā uz konstitucionāla rakstura šķēršļiem, kas pastāv Austrijas tiesībās, jāatzīst, ka tie nevar likt atteikties no VDAR normu piemērošanas. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru atsaukšanās uz to, ka nav ievēroti valsts konstitucionālās struktūras principi, nevar ietekmēt Savienības tiesību akta iedarbību⁴³.

139. Tātad iesaku Tiesai, atbildot uz trešo prejudiciālo jautājumu, nospriest, ka gadījumā, ja dalībvalsts ir izveidojusi tikai vienu uzraudzības iestādi VDAR 51. panta 1. punkta izpratnē, šīs iestādes kompetence izskatīt sūdzības, kas minētas šīs regulas 77. panta 1. punktā, izriet tieši no šīs pēdējās tiesību normas, to skatot kopsakarā ar minētās regulas 55. panta 1. punktu.

Secinājumi

140. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, iesaku Tiesai uz *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) uzdotajiem jautājumiem atbildēt šādi.

- 1) Darbības, ko veic izmeklēšanas komiteja, kuru izveidojis dalībvalsts parlaments, īstenojot savas kontroles tiesības pār izpildvaru, ietilpst Savienības tiesību aktu darbības jomā LESD 16. panta 2. punkta pirmā teikuma izpratnē, tāpēc Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) ir piemērojama šādas komitejas veiktajai personas datu apstrādei.
- 2) Uz darbībām, ko veic izmeklēšanas komiteja, kuru izveidojis dalībvalsts parlaments, īstenojot savas kontroles tiesības pār izpildvaru, un kuras izmeklēšanas priekšmets ir drošības policijas darbības, kas tādējādi ir darbības attiecībā uz valsts drošības aizsardzību Regulas 2016/679 16. apsvēruma izpratnē, neattiecas šīs regulas 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētā atkāpe.

⁴³ Spriedums, 1970. gada 17. decembris, *Internationale Handelsgesellschaft* (11/70, EU:C:1970:114, 3. punkts).

- 3) Gadījumā, ja dalībvalsts ir izveidojusi tikai vienu uzraudzības iestādi Regulas 2016/679 51. panta 1. punkta izpratnē, šīs iestādes kompetence izskatīt sūdzības, kas minētas šīs regulas 77. panta 1. punktā, izriet tieši no šīs pēdējās tiesību normas, to skatot kopsakarā ar minētās regulas 55. panta 1. punktu.